

PROLOG

Tassimut vidste, der var noget galt allerede før mødet blev holdt. Som templar på højeste niveau havde han en meget højt udviklet sjette sans. Da han blev indkaldt til møde vidste hans underbevidsthed allerede, hvad det drejede sig om. Han forlod sin bolig i god tid så han kunne spadsere igennem byen en måske sidste gang. Han elskede denne by med alle de smukke gyldne bygninger, som strålede i solens lys. Han var en smule bedrøvet over, at han snart skulle forlade sin smukke hjemplanet, Ajur.

Han var nået frem til døren til det store Adonei-tempel, som foruden det at det var tempel også blev brugt til store møder med de vise herrer. Porten til bygningen var prydet af en af de store Khaydora-krystaller, som var af stor betydning for stedets helligdom. Som dørmænd stod to zealotter. En zealot var en person, som endnu ikke havde valgt mellem de tre klaner, Judicatorerne, Khalaierne og Templarerne. Zealotter var for det meste unge kampgejster, som stadig studerede, men der fandtes også ældre zealotter som slet ikke ønskede at blive optaget i en klan.

”Ka zara Adonei,” sagde Tassimut til den nærmeste zealot, som smilede venligt til ham.

”Velkommen, Tassimut,” sagde zealotten. ”Audarus venter i den venstre fløj. Gå bare derop.” Tassimut gik ind i bygningen. Den store mødesal var længst ude i venstre fløj. Det vidste han fra tidligere møder. Ellers var han ikke den store politiker, men i dag var han tilkaldt – og han havde en fornemmelse af, at det var med god grund. Han gik hen ad en lang gang med indgange til mindre sale, som blev brugt til forskellige småceremonier, men det var kun de største, der blev brugt til politiske møder. Tassimut var nu

nået hen til indgangen til den store sal, hvor andre lærde var ved at gå ind. Han hilste på dem, han kendte bedst og forsamlingen fandt sig til rette. Der var plads til to hundrede i salen og næsten alle pladserne var fyldt ud. Bagerst i lokalet var en højt hævet talerstol, som Audarus sad i. Audarus var den ældste af de lærde, og det var derfor altid ham, der holdt talerne.

”Velkommen alle sammen,” råbte han så højt at al snak forstummede. Man havde dyb respekt for den gamle Judicator.

”Dette skal gøres kort, idet vi ikke ved, hvor meget tid vi har til rådighed. I ved alle, at vi har fået gæster i vores solsystem, og at deres teknologi er i blomstrende udvikling. Vi ved at de kalder sig mennesker, og vi ved, at de har koloniseret en masse planeter i en radius af få lysår. Hvad vi lige har fundet ud af er, at de er i stor fare for at blive udslettet.” Han gjorde en pause, og et højlydt gisp fyldte salen.

”Vi har netop indfanget en observationssonde fra en hidtil ukendt kultur. Vi fik ud af den, at dens mission var at udspionere menneskene til det rette tidspunkt til et angreb fandt sted. Mange af jer er hærledere, som jeg nu beder om at sende et forsvar til disse mennesker. Tiden er kommet til at vi må afsløre os overfor menneskene og hjælpe dem mod denne ukendte fjende, som givet vis vil angribe os efter at have udslættet vore naboer. Der er en krig på vej, og vi må kende vor plads imod det onde. Artanis og Danimoth, I er to af mine bedste piloter. I må samle en hær som skal være klar så hurtigt som over hovedet muligt. Tassimut, Du er en High templar med stærke psykiske kræfter. Du må tage med og bedømme situationen. Jeg stoler på, at du ved, hvad der bør gøres. Er der nogen spørgsmål?”

Ingen svarede.

”I så fald er mødet hævet. Ka zara Adonei!”.

Tassimut forlod salen sammen med en templar ved navn Nidar. De havde været venner i mange år og lovede hinanden at stå sammen til det sidste. De tog afsked med hinanden da de nåede uden for bygningen. Dybe tanker hvirvlede rund i hovedet på Tassimut. Han ville gå hen i templar-arkivet og læse alt, hvad de havde af oplysninger om menneskene. Templar-arkivet var et slags bibliotek. Her kunne templarer og studerende zealotter få al den viden, de havde brug for. Alt stod nedskrevet i gamle læderindbundne bøger, men var også gengivet i en stor datamat, hvor man kunne søge efter de oplysninger, man nu havde brug for. Tassimut foretrak bøgerne, han syntes, det var en større oplevelse at stå med en rigtig bog. Han gik ind og fandt bogen ”Kolonister gennem 5000 år” Det var den nyeste udgave, og da menneskene havde været kendt de sidste tohundrede år, var sandsynligheden for at de stod indskrevet temmelig stor. Han slog op bagerst i bogen, hvor der var nogle oplysninger om menneskene. Der stod:

Menneskebeden er navnet på en for nyligt opdaget kultur. De ved intet om os, og deres hensigter er hidtil ukendte. De har ind til videre koloniseret ca. 20 planeter i vores område. Vore observations-enbeder har opsamlet følgende oplysninger: De kalder sig selv mennesker. De er utroligt kortlivede (de lever max 80-100 år.). De kommer fra en planet, som de selv kalder Jorden.

Så stod der en masse om menneskenes sove- og spisevaner, samt hvordan de levede med hinanden samfundsmæssigt. Tassimut smilede i sit indre. Hvis disse mennesker havde vidst, at de var blevet udspioneret i flere hundrede år, ville de nok ikke være specielt glade. Tassimut klappede bogen sammen efter at have

læst afsnittet igennem et par gange. Han var spændt. Han ville snart møde disse mennesker, der var så anderledes i forhold til ham selv.

Lidt senere forlod han templar-arkivet, og begav sig ned mod sin bolig, udenfor hvilken, hans private fly holdt parkeret. Flyet var en corsair, et lille genialt indrettet fly, som først for nyligt var blevet udviklet. Det fløj lynhurtigt og var let at manøvrere. Tassimut kunne med andre ord godt lide sit fly. Han satte sig ind og fløj ud af byen, hen til det sted, hvor den store flyfabrik stod. Det var her, man producerede og udviklede fly. Ved siden af stod den store stjerneport, som teleporterede fly til kampzoner og kolonier. Flyfabrikken havde en stor krystal-kuppel på toppen, som samlede energien fra de strålende Khaydora-krystaller, der hyppigt fandtes på Ajur. Tassimut parkerede sin corsair på en afmærket parkeringsplads nær fabrikken og gik mod indgangen. Han var næppe trådt ind på værkstedet, før en bekendt stemme hilste ham. Det var hans nevø, som kom løbende mod ham. Hans navn var Issyun, og han var en ung teenage-zealot, som elskede at arbejde med fly.

”Ka zara Adonei!” sagde han til sin onkel. ”Hvad bringer dig hertil?”

”Jeg er kommet for at se, hvordan flyproduktionen går. Vi skal snart af sted på en mission,” sagde Tassimut.

”Skal du med til menneskene? Årh søde onkel, må jeg ikke nok komme med?”

”Ikke tale om. Det bliver ikke nogen fornøjelsestur. Er du blevet færdig med din scout?”

”Ja,” sagde Issyun. ”Kom og se – vil du prøveflyve den?”

”Hvis du kan garantere, at den ikke falder ned.”

”Jeg lover ikke noget. Kom nu!”

Tassimut fulgte nevøen gennem de store haller, hvor flyproduktionen i øjeblikket var på sit højeste. Længere tilbage i bygningen fandtes de private værksteder, som også var meget rummelige. De nåede til en dør, hvor der stod Issyun udenpå, men i det samme kom Tassimuts gode ven Niadir forbi. Han så glad op, da han mærkede sin templar-kammerats tilstedeværelse.

”Det var godt, du kom, Tassimut. Vi skal til at af sted nu!” sagde han

”Allerede?” måbede Tassimut forbavset. Der er jo kun gået få timer. Hvordan kan vi være rejseklare allerede?”

”Det er fordi en masse friske tropper netop er vendt hjem, så vi slap for at træne nogle nye,” sagde Niadir.

”Jeg prøver din scout en anden dag, Issyun,” sagde Tassimut til sin skuffede nevø, og fulgte med Niadir tilbage til den store hal.

”Hvordan kommer du derud?” spurgte Niadir. ”Jeg rejser med et shuttle-transportskib.”

”Jeg flyver i min egen corsair,” sagde Tassimut. ”Den er jeg bedst kendt med. Den holder lige udenfor. Jeg henter den lige.” Tassimut skyndte sig af sted ud foran flyfabrikken, hvor flyet ventede på ham. Han satte sig ind og fløj hen mod flyvepladsen. Normalt ville en flåde aldrig flyve den lange vej i rummet, men da der ikke var nogen kolonier i nærheden af menneskene, kunne de ikke teleportere flåden derhen. Det krævede en stjerneport på den menneske-koloniserede planet, men da man aldrig havde været der før, har man naturligvis ikke kunnet bygge en sådan port. Tassimut så en masse kendte ansigter af berømte piloter, som havde udført heltemodige bedrifter. Flåden var stor. Den bestod af en masse nyudviklede og meget komplicerede fly, der var ud-

viklet specielt til formålet at føre krig. Ganske vidst var dette folk fredeligt indstillet, men de var også klar over, at det var der andre, som ikke var. Der var også en del transportfartøjer, som var ved at blive ladet med zealotter og andre krigere. Der var også nogle robotter, kaldet prober, som blev brugt til at samle ressourcer og til at åbne de såkaldte Warp-gates, som teleporterede bygninger til andre planeter. Disse prober var altså uundværlige idet det ville være alt for besværligt at slæbe byggematerialer med til alle kolonierne.

Da alle fartøjer var lastet forlod flåden Ajurs atmosfære med kurs mod menneskene.

”Lad eventyret begynde,” mumlede Tassimut for sig selv.